

De Dietsche Taveerne (1965 – 1967)

Nadat ik terug uit Hamburg kwam, werd ons hotel door zes personen gerund. Dat leidde voortdurend tot conflicten, waarna ik besloot om weer weg te gaan. In een vakblad las ik regelmatig advertenties van de Alfa Brouwerij in Schinnen die op zoek was naar exploitanten van café's. Zo kwam ik in Spekhei (Spekholzerheide of Kerkrade West) terecht. Een van de voorwaarden was dat je gehuwd moest zijn. Die plannen waren er al. Begin maart 1965 vertrok ik naar Spekholzerheide, waar ik de eerste weken alleen was. Op vrijdag 19 maart openden we onze kroeg. Achteraf gezien, hadden we geen idee waar we aan begonnen. Het café stond al enige tijd leeg. Het was een voormalige slagerij waar de eigenaar Brul boven woonde.

Het is vakantie en door de radio klinkt 'Cast your fate to the wind.' Voor mij nostalgische klanken uit de flower power tijd. Ik runde in 1965 de 'Dietsche Taveerne' in Spekholzerheide. Een naam die aangaf dat er een Hollander in de kroeg stond. Deze weidse naam vond ik wat passender klinken dan 'Palermo Bar', zoals mijn voorganger dit etablissement gedoopt had, alhoewel ik ook de zeeën bevaren heb.

Mijn clientèle bestond uit dezelfde leeftijdsgroep wie ik nu les geef. Een prima basis voor het leraarschap. Eigenlijk zou het verplicht gesteld moeten worden bij de opleiding. Wat ze leren van alles bij de lerarenopleiding, behalve wat voor vlees ze straks in de kuip krijgen!

De Akerstraat waar onze broodwinning gevestigd was, was in die tijd de Korenmarkt of het Rembrandtplein van Kerkrade, met de bijnaam Reeperbahn. De kroegjes en dancings struikelden over elkaar. Onderaan lag de Willem Sophie oftewel de 'koel', waar veel autochtonen hun brood verdienden door het zwarte goud op te delven. Fraai volkje was het niet altijd, want wie zich in de oorlog misdragen had, werd naar de mijnen gestuurd. Naar goed Limburgse gewoonte werd een deel van het inkomen omgezet in het edele nat. Net zoals de Belg beleeft de Zuijderling zijn sociale contacten voor een groot deel buitenshuis, wat meteen ook de grote hoeveelheid horecabedrijfjes verklaard.

Op maandagavond kwam een volleybalclubje van plaatselijke aankomende notabelen op bezoek, enkele onderwijzers, wat journaille en de kapelaans (toen kon je nog een blik opentrekken) van de tegenoverliggende Martinusparochie. Zo verkreeg ik ook kerkelijk goedkeuring.

De Dietsche Taveerne stond te boek als studentencafé. En in Spekhei was iedereen die verder leerde dan de lagere school student. Uiteraard mocht ik ook een echte student vereniging tot mijn vaste gasten rekenen

met de naam Aphrodio. Een samentrekking van twee Griekse goden, waarin gezien de leeftijd, de liefdesgod de boventoon voerde. Ook was er naar goed Limburgs gebruik een spaarclub. Een kastje aan de wand waar zondag morgen, na de kerk, bij het Frühschoppen wat geld in werd gestopt.

Bij het frühschoppen kreeg je drie bier voor een gulden. Een drankje kostte rond de vijftig cent. Toen ik eens de euvele moed had om de alcoholvrije dranken met vijf cent te verhogen, brak de pleuris uit. Een vat gerstenat kostte rond de vijftig gulden, dus rijk ben ik er niet van geworden.

Hoogtepunt van het jaar was de carnaval. Ieder café had een eigen wagen waarmee in de optocht werd meegereden. Kerkrade heeft een van de oudste carnavalsverenigingen van Nederland en ik bewaar dan ook met enige trots de onderscheidingen die als 'kale Hollander' heb ontvangen. Zo'n carnavals onderscheiding lijkt trouwens verdacht veel op een lintje dat ik voor mijn prestaties in de keuken heb gekregen, waarmee dan weer de betrekkelijkheid van al dat vlagvertoon wordt aangegeven.

'De goeie ouwe tijd', gelukkig onthoudt

een mens de leuke dingen gemakkelijker als de minder geslaagde. Ach ja, "Cast your fate to the wind" en alles zal op z'n pootjes terecht komen.

(Bewerkt van een column in Annoncée Culinaire juni/ juli 1994)